

Дека стигна киръ Маноли :
 „Айти Кольо, сиракъ Кольо!
 Не продавашъ невеста-та
 Невеста-та вересіа?“
 Кай извади кемеръ кесе,
 Да му броятъ дробно азно
 На шесть места по хиляда,
 На десета по стотина
 По стотина карагроша.
 Си е фати за ржка-та
 Си е носи подъ Солуна,
 Солунски-те и чаири
 Чаири-те, чадири-те.
 Ка покани и попови
 И попови и владици
 Да съ венчатъ со невеста.
 Дека стигна диво пиле,
 Му кондиса върфъ чадар-отъ,
 Песна пеить гласовита
 Гласовита, жаловита:
 „Дек' съ чуло и видело
 Братъ и сестра да съ земить!“
 Ка' не чуло киръ Манолче:
 „Бре невесто Кольовице!

Дали имашъ некой брате?“
 Я си има едно брате,
 Що го викатъ киръ Манолче.
 Десна нога белекъ носить
 Белекъ носить до шесть пърсти;
 Отъ малечки сме оделени
 И отъ майка, и отъ татко.“
 Отговори киръ Манолче:
 „Бре невесто Кольовице,
 Претегни ми десна чизма!“
 Ка претегна десна чизма,
 На истина белекъ носить
 Белекъ носить до шесть пърсти.
 С' изпознае братъ и сестра,
 Съ грабнае с' целивае.
 Отговори киръ Манолче:
 „Айти Кольо, сиракъ Кольо!
 На ти, Кольо, невеста-та,
 Алалъ тебъ мое азно.“
 И му даде уще триста
 Уще триста карагроша: —
 „На! Елено, моя сестро,
 Да си ядишь, моя сестро,
 Дури жива да ми бидишь.“

140.

Стоянъ и три орли.

Сама сж пушка отпела
 На Стоянова бачія,
 Тѣ ударила два мина,
 Два мина, две мили брате,
 Стояна и па Јована.
 Јованъ на место душа далъ,
 Стоянъ не боленъ останалъ,
 Тѣ лежи всичко-то лето,
 Тѣ си не виделъ младъ Стоянъ

Ка ся бачія градила,
 Ка ся сирене сирило.
 Време не дошло, Стоѣне,
 Бачія да ся растури,
 Овце да слазатъ на доле
 На доле кѣмъ зимовище.
 Велко си пита Стояна:
 „Ттоѣне, премладъ кехая!
 Ами тебъ, маре Стоѣне,